

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 22. oktobar 2021. godine

Br.ref.:RK 1873/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI70/20

Podnosilac

Rasim Shabani i drugi

**Ocena ustavnosti rešenja [Rev. br. 28/2020] Vrhovnog suda od
11. februara 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev su podneli Rasim Shabani, Hasim Shabani i Hashim Shabani, sa stalnom adresom u Kosovu Polju (u daljem tekstu: podnosioci zahteva), koje zastupa advokat Selman Bogiqi.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju ustavnost rešenja [Rev. br. 28/2020] Vrhovnog suda od 11. februara 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je razmatranje ustavnosti osporenog rešenja, kojim su navodno povređena prava zagarantovana članovima 21. [Opšta načela], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br.1. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 27. aprila 2020. godine, podnosioci zahteva su podneli zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 19. maja 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 27. maja 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od advokata da dostavi punomoćje koje dokazuje da on zastupa podnosioca zahteva.
8. Dana 8. juna 2020. godine, advokat je dostavio Sudu traženo punomoćje.
9. Dana 4. juna 2021. godine, Sud je obavestio Vrhovni sud Kosova o registraciji zahteva.
10. Dana 17. maja 2021. godine, na osnovu stava 5. člana 114. [Sastav i mandat Ustavnog suda] Ustava i pravila 12. (Izbor predsednika i zamenika predsednika) Poslovnika, sudija Gresa Caka-Nimani je izabrana za predsednicu Ustavnog suda. Na osnovu stava 4. pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21, utvrđeno je da sudija Gresa Caka-Nimani, stupa na dužnost predsednice Suda nakon isteka mandata trenutne predsednice Suda, Arte Rama-Hajrizi, dana 26. juna 2021. godine.
11. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevremeni istek mandata) Zakona i pravila 7. (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika,

sudija Bekim Sejdiu je podneo svoju ostavku na mesto sudije pri Ustavnom sudu.

12. Dana 27. maja 2021. godine, predsednica Suda Arta Rama-Hajrizi je odlukom KSH70/20, imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za člana Veća za razmatranje umesto sudije Bekima Sejdiua.
13. Dana 31. maja 2021. godine, predsednica Suda Arta Rama-Hajrizi je odlukom br. KK 160/21 utvrdila da se sudija Gresa Caka-Nimani imenuje za predsedavajuću Veća za razmatranje u slučajevima u kojima je bila imenovana za člana Veća, uključujući i trenutni slučaj.
14. Dana 2. juna 2021. godine, Sud je razmotrio slučaj i odlučio da odloži odlučivanje za neku od narednih sednica u skladu sa traženim dopunama.
15. Dana 4. juna 2021. godine, Sud je obavestio Osnovni sud o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi kompletan spis predmeta.
16. Dana 9. juna 2021. godine, Sud je primio kompletan spis predmeta.
17. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava 4. pravila 12. Poslovnika i odluke Suda KK-SP 71-2/21 od 17. maja 2021. godine, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, a na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 8. (Istek mandata) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi je okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
18. Dana 07. oktobra 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i većinom glasova iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica slučaja

19. Dana 1. juna 2004. godine, Departman za urbanizam, geodeziju, katastar i imovinu opštine Kosovo Polje je odlukom br. 58, odnosno dopunskim rešenjem [06. br. - 58/2], na osnovu člana 15. Zakona o eksproprijaciji, ekspropriisao katastarsku parcelu br. 373 od pretka podnosilaca zahteva, za potrebe osiguranja zemljišta za Međunarodni aerodrom u Prištini.
20. Dana 1. februara 2005. godine, Departman za urbanizam, geodeziju, katastar i imovinu opštine Kosovo Polje doneo je dopunsko rešenje [br. 58/2] i odlučio da se katastarska parcela br. 373 ekspropriše uz novčanu naknadu.
21. U upravnom postupku koji je sproveden pred Skupštinom opštine Kosovo Polje, između stranaka u ovom sporu nije postignut sporazum o naknadi vrednosti ekspropriisane nepokretnosti.
22. Kao rezultat toga, dana 20. septembra 2005. godine, upravni organ opštine Kosovo Polje je spor ove prirode podneo Opštinskim sudu radi rešavanja u skladu sa članom 52. Zakona o eksproprijaciji.
23. Nadležni sud je spise ovog spora primio na razmatranje dana 7. oktobra 2005. godine.

24. Dana 8. maja 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je rešenjem [br. 498/2005], na osnovu članova 99, 100. i 102. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), (i) vratio podneti predlog na dopunu, tražeći od opštine Kosovo Polje - Službe za imovinsko-pravne poslove da u roku od 3 dana dostavi dopunsko rešenje [06. br.- 58/2] od 1. februara 2005. godine, sa pečatom pravosnažnosti; i (ii) obavezao Međunarodni aerodrom u Prištini da dostavi sve spise predmeta i odgovor u pismenoj formi.
25. Dana 27. juna 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je rešenjem [N. br. 498/2005] obustavio postupak zbog smrti predlagača, odnosno vlasnika parcele SH.SH. i odlučio da se postupak nastavi na predlog stranaka u smislu člana 277. ZPP-a.
26. Dana 13. maja 2014. godine, podnosioci zahteva su se u svojstvu zakonskih naslednika SH.SH., oglašeni rešenjem [O. br. 380/11] Opštinskog suda u Prištini, ogranak u Gračanici, obratili Osnovnom sudu u Prištini da se postupak koji je obustavljen 27. juna 2012. godine nastavi, te tražili da se imenuje veštak radi utvrđivanja vrednosti tržišne cene ekspropisane nepokretnosti.
27. Osnovni sud u Prištini je usvojio zahtev podnosilaca zahteva i imenovao veštaka da obavi veštačenje radi utvrđivanja vrednosti tržišne cene za ekspropisanu parcelu.
28. Dana 11. avgusta 2014. godine, veštak je podneo svoju ekspertizu kojom je ocenio da ukupna vrednost parcele za nadoknadu iznosi 490.568,00 € (četiristo devedeset hiljada petsto šezdeset osam evra).
29. Dana 26. februara 2015. godine, podnosioci zahteva su tokom vođenja spora pred Osnovnim sudom u Prištini izjavili da su saglasni sa iznosom koji je utvrdio veštak za ekspropisanu parcelu, ali su tražili od nadležnog suda da im prizna pravo na kamatu u visini od osam odsto (8%) od dana donošenja rešenja pa do konačne isplate.
30. Dana 26. februara 2015. godine, Osnovni sud je doneo rešenje [N. br. 498/05] i pozivajući se isključivo na član 28. [Visina naknade] Zakona o eksproprijaciji i član 13. Zakona o izmenama i dopunama Zakona o eksproprijaciji naložio da Međunarodni aerodrom u Prištini isplati podnosiocima zahteva naknadu na ime eksproprijacije. Osnovni sud je utvrdio iznos koji treba da se plati u visini od 490.568,00 € (četiristo devedeset hiljada petsto šezdeset osam evra), sa kamatom koju primenjuju banke na štedne uloge oročene preko 1 (jedne) godine bez utvrđene namene i to od 11. avgusta 2014. godine, kada je obavljeno veštačenje, kao i troškove postupka u iznosu od 1.150,00 evra, sve to u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti tog rešenja.
31. Međunarodni aerodrom u Prištini "Adem Jashari" je izjavio žalbu Apelacionom sudu u Prištini, navodeći povredu odredaba parničnog postupka. Između ostalog, prema Apelacionom sudu, žalioци tokom žalbenog postupka nisu osporavali visinu cene koja je data ekspertizom, već su osporili utvrđivanje isplate zbog finansijskog stanja kompanije.

32. Dana 14. oktobra 2019. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 2090/15], odbio, kao neosnovanu, žalbu Međunarodnog aerodroma u Prištini "Adem Jashari".
33. Dana 27. novembra 2019. godine, podnosioci zahteva su podneli reviziju protiv rešenja Apelacionog suda u odnosu na dosuđenu kamatu, navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova jer prilikom obračuna kamate nisu primenjene zakonske odredbe koje su bile na snazi u vreme donošenja pobijanog rešenja.
34. U tom smislu, podnosioci zahteva su pred Vrhovnim sudom naveli: *"Kamata koju primenjuju banke za oročena sredstva preko 1 (jedne) godine, bez namene, od 11. avgusta 2014. godine, kada je izvršeno veštačenje, je u suprotnosti sa članom 16. stav 2, tačka 2.2 Zakona br. 03/L-139 o eksproprijaciji nepokretne imovine"*.
35. Podnosioci zahteva su podnetom revizijom tvrdili da: *"Član 16. stav 2, tačka 2.2 predviđa kao u sledećem: "kamatu u tom iznosu koji se sakupio počev od stupanja na snagu konačne odluke pa sve do datuma isplate. Ova kamata će biti obračunata po stopi od sedam odsto (7%) obične godišnje kamate i kapitalizuje se na godišnjoj osnovi". Prema njihovim navodima, "ova stopa kamate od 7% običnog godišnjeg interesa bi pripadala predlagačima od dana stupanja na snagu konačne odluke, odluke o eksproprijaciji od 01.02.2005. godine do konačne isplate"*.
36. Dana 11. februara 2020. godine, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 28/2020], na osnovu člana 211.2 ZPP-a, odbio, kao nedozvoljenu, reviziju koju su podneli podnosioci zahteva, sa obrazloženjem da revizija nije dozvoljena u imovinsko-pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari ili ispunjenjem nekog drugog polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u pobijanom delu presude ne prelazi iznos od 3.000 evra.
37. Između ostalog, i za kraj, Vrhovni sud je obrazložio sledeće: *"Iz revizije predlagača proizilazi da je presuda drugostepenog suda pobijena samo u vezi sa odlukom u vezi sa dosuđenom kamatom. U smislu člana 30.2 ZPP-a, kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali sporedni zahtevi se ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev, u konkretnom slučaju glavni zahtev je regres duga u iznosu od 69.371,63 evra, dok je kamata sporedni zahtev, tako da se u smislu stava 1. ovog člana, kao vrednost predmeta spora uzima u obzir samo vrednost glavnog zahteva a ne i vrednost kamate zbog koje je podneta revizija"*.

Navodi podnosioca zahteva

38. Sud podseća da podnosioci zahteva navode da su im rešenjem Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br. 1 (Zaštita imovine) EKLJP-a.
39. Podnosioci zahteva navode sledeće: *"Prvostepeni, drugostepeni i Vrhovni sud Kosova su u vezi sa naknadom kamate za vrednost novca za eksproprijisanu*

imovinu pouredili prava podnosioca zahteva, negirajući im pravo naknade kamate prema Zakonu br. 03/L-139 o eksproprijaciji nepokretne imovine, član 16. stav 2, tačka 2.2. Prema ovoj odredbi, kamatna stopa za eksproprijisanu imovinu je 7% obične godišnje kamate i kapitalizuje se na godišnjoj osnovi”.

40. Podnosioci zahteva dalje navode sledeće: “U konkretnom slučaju, stranci je gore navedenim rešenjima direktno povređeno pravo garantovane imovine, gde je imovina garantovana članom 46. Ustava Republike Kosovo, jer eksproprijacija nije bila trenutna, postupak do naknade se odugovlačio više od 14 godina i na kraju sudovi pogrešno dosuđuju kamatu, oštećujući neizmerno ovde podnosioca zahteva iako su naši sudovi takve slučajeve eksproprijacije u kontinuitetu sudili prema zakonu dosuđujući kamatu od 7%”.
41. Podnosioci zahteva, u nastavku, tvrde: “Vrhovni sud Kosova je pogrešno primenio odredbe člana 212.2 i 30.2 Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku, zasnivajući se na činjenici da se revizija ne dozvoljava u građanskim sporovima u kojima zahtev ima veze sa novcem i ako vrednost spora ne prelazi iznos od 3,000.00 €. U konkretnom slučaju vrednost glavnog duga je priznata od strane suda zajedno sa kamatom, međutim izračunata je prema Zakonu o obligacionim odnosima a ne prema zakonu koji je na snazi, Zakonu br. 03/L-139 o eksproprijaciji nepokretne imovine, zakon koji je zakon “LEX SPECIALIS”, što je u našem slučaju trebalo da se primene odredbe istog sa kamatom od 7%”.
42. U tom pogledu, podnosioci zahteva navode: “U pravnoj praksi uvek se primenjuju odredbe koje idu u korist stranaka u postupku, a štaviše kada je odnos parničnih stranaka regulisan posebnim zakonom”.
43. U svojim navodima, podnosioci zahteva naglašavaju sledeće: “Vrhovni sud je, osim gore navedenih odredbi člana 212. ZPP-a, pogrešno tumačio i član 30.2 ZPP-a, gde navodi da se kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali zahtevi ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev”.
44. Prema njihovim rečima: “[...] ova zakonska odredba govori o određivanju vrednosti predmeta spora, kada ulažemo tužbu, odlučujemo, određujemo vrednost predmeta spora što se tiče glavnog duga, u vrednosti u kojoj se ne uključuje kamata i ostale akcesorne vrednosti, citiram: “Tužilac ima dužnost da u imovinsko-pravnim sporovima, u tužbi utvrdi vrednost predmeta spora. Kao vrednost predmeta spora se ima u vidu sama vrednost glavnog zahteva”. Prema tome, mi nismo uložili tužbu jer stvar prema tužbi je završena, ali mi smo revizijom tražili eliminaciju kršenja što se tiče iznosa kamate i pogrešne primene materijalnog prava”.
45. S tim u vezi, podnosioci zahteva naglašavaju: “Na osnovu ovog tumačenja, Vrhovni sud je u suštini postupio pogrešno jer tumačenje ove odredbe u našem slučaju, uopšte nema veze i ne može se tretirati kao akcesorni zahtev. Ovaj stav i tumačenje Vrhovnog suda ne može da stoji jer u našem slučaju kamata je priznata i pogrešno je dosuđena pored zvaničnog zahteva i nikako se ne može tretirati onako kako ih je Vrhovni sud procenio u njegovoj odluci”.

46. Konačno, podnosioci zahteva traže od Suda (i) da proglasi njihov zahtev prihvatljivim; i (ii) da utvrdi da je osporena odluka, odnosno rešenje [Rev. br. 28/2020] Vrhovnog suda od 11. februara 2019. godine, doneto u suprotnosti sa članovima 21, 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, kao da proglasi isto ništavim i vrati predmet na ponovno odlučivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*

[...]

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona”.

Zakon o eksproprijaciji (Službeni list SAPK br. 21/78, izmenjen Zakonom o izmenama i dopunama Zakona o eksproprijaciji, Službeni list SAPK br. 46/68 od 22. novembra 1986) od 28. aprila 1978. godine

“Član 2b.

[...]

Postupak za određivanje naknade za eksproprijisanu nepokretnost je hitan. Protiv pravosnažnog rešenja o određivanju naknade nije dozvoljena revizija”.

Član 28.

[Visina naknade]

[...]

“Tržišna cena eksproprijisanog poljoprivrednog zemljišta utvrđuje se na osnovu podataka o prometnoj vrednosti koje daje služba društvenih

prihoda i podataka o iznosima iz postignutih sporazuma o određivanju pravične naknade za eksproprijirano zemljište u tom kraju”.

Zakon br. 03/L-205 o izmenama i dopunama Zakona br. 03/L-139 o eksproprijaciji nekretnine, 10. decembar 2010. godine

Član 16. Isplata naknade

1. Osim kao što je propisano u stavu 5. ovog člana, sve naknade će biti isplaćene u Eurima ili jednoj drugoj slobodnoj konvertibilnoj valuti.

2. Organ za Eksproprijaciju izvršiće isplatu, ili će zatražiti od Podnosioca Zahteva ili očekivanog Korisnika - ako postoji - da plati, iznos naknade koja je navedena u Konačnoj Odluci, pogođenim Vlasnicima i Držiocima Imovine. Naknada koja se zahteva na osnovu Konačne Odluke će biti:

2.1. iznos koji je uspostavljen u dotičnoj odluci o proceni plus;

2.2. kamata na tom iznosu koja je sakupljena počev od stupanja na snagu Konačne Odluke pa sve do datuma isplate. Ova kamata će biti obračunata po stopi od sedam odsto (7%) godišnje.

3. Ako jedno Lice odbije da primi ovu naknadu, sredstva će se uložiti na jedan poverenički račun CBK-a na ime ovog Lica. U slučaju spora u vezi sa identitetom ovog Lica koji ima pravo da primi ovu naknadu, ova sredstva će se uložiti na jedan poverenički račun CBK-a na ime jednog Korisnika koji tek treba da se otkrije, i spor će se podneti nadležnom sudu radi rešavanja slučaja. Sva sredstva koja su stavljena na dotičnom povereničkom računu smatraće se da su „plaćeni“ za potrebe ovog zakona.

Zakon br. 03/L-006 o parničnom postupku

4. Utvrđivanje vrednosti predmeta spora

30.1 Tužilac ima dužnost da u imovinsko-pravnim sporovima, u tužbi utvrdi vrednost predmeta spora. Kao vrednost predmeta spora se ima u vidu sama vrednost glavnog zahteva.

30.2 Kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali zahtevi se ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev.

Ocena prihvatljivosti zahteva

47. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.

48. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, koji utvrđuje:

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

49. U nastavku, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost zahteva] i 49. [Rokovi] Zakona, koji utvrđuju:

*Član 47.
[Individualni zahtevi]*

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

*Član 48
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49.
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

50. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da su podnosioci podneli zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno rešenje [Rev. br. 28/2020] Vrhovnog suda od 11. februara 2020. godine, nakon što su iscrpeli sva pravna sredstva utvrđena zakonom. Podnosioci zahteva su takođe razjasnili osnovna prava i slobode za koja tvrde da su im povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneli su svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona. Pored toga, Sud razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39. (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Stav (2) pravila 39. Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

51. Sud prvo primećuje da gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti

zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

52. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno prilikom ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja koji je sadržan u ovom zahtevu i relevantne navode podnosilaca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u saglasnosti sa kojom je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagantovane Ustavom.
53. Sud podseća da su okolnosti konkretnog slučaja povezane sa eksproprijacijom imovine podnosilaca zahteva od strane Departmana za urbanizam, geodeziju, katastar i imovinu opštine Kosovo Polje, odlukom br. 58, odnosno dopunskim rešenjem [06. br. - 58/2], pozivajući se na član 15. Zakona o eksproprijaciji, za potrebe da se osigura zemljište za Međunarodni aerodrom u Prištini. U upravnom postupku koji se vodio pred opštinom Kosovo Polje, između stranaka nije postignut sporazum o naknadi vrednosti ekspropisane nepokretnosti. Kao rezultat toga, predmet je, dana 7. oktobra 2005. godine, upućen Opštinskom sudu u Prištini radi rešavanja.
54. Opštinski sud u Prištini je na početku, rešenjem [N. br. 498/2005] od 27. juna 2012. godine, obustavio postupak zbog smrti predlagača, odnosno vlasnika ekspropisane parcele i na kraju odlučio da se postupak nastavi na zahtev stranaka. Nakon izvesnog vremena, odnosno 13. maja 2014. godine, podnosioci zahteva su se u svojstvu zakonskih naslednika SH.SH, oglašeni rešenjem [O. br. 380/11] Opštinskog suda u Prištini, ogranak u Gračanici, obratili Osnovnom sudu u Prištini da se obustavljeni postupak nastavi i tražili da se imenuje veštak radi utvrđivanja vrednosti tržišne cene ekspropisane imovine. Zahtev za imenovanje veštaka je usvojen od strane Osnovnog suda u Prištini, i isti je rešenjem [N. br. 498/05] od 26. februara 2015. godine, na osnovu člana 13. Zakona o eksproprijaciji od 22. novembra 1986. godine i ekspertize veštaka, naložio da Međunarodni aerodrom u Prištini "Adem Jashari" isplati podnosiocima zahteva naknadu na ime eksproprijacije u vrednosti od 490.568,00 € (četiristo devedeset hiljada petsto šezdeset osam evra), sa kamatom koju primenjuju banke na štedne uloge oročene preko 1 (jedne) godine bez utvrđene namene, u to od 11. avgusta 2014. godine. Nakon ulaganja žalbe od strane Međunarodnog aerodroma u Prištini "Adem Jashari", Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 2090/15] od 14. oktobra 2019. godine, odbio žalbu Međunarodnog aerodroma u Prištini "Adem Jashari" i na kraju potvrdio odluku Osnovnog suda u Prištini. Protiv odluke Apelacionog suda, podnosioci zahteva su podneli reviziju Vrhovnom sudu u odnosu na dosuđenu kamatu, navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava, odnosno pogrešnu primenu zakona od strane redovnih sudova jer prilikom obračuna kamate nisu primenjene zakonske odredbe koje su bile na snazi u vreme donošenja pobijanog rešenja, odnosno podnosioci zahteva navode pogrešnu primenu zakona iz razloga što prilikom utvrđivanja kamate od strane Osnovnog suda u Prištini nije primenjen član 16. stav 2. tačka 2.2 Zakona br. 03/L-139 o eksproprijaciji nepokretne imovine od 8. maja 2010. godine, izmenjenog i dopunjenog Zakonom br. 03/L-205 od 10. decembra 2010. godine, a kojim članom je, prema njihovim rečima, utvrđen procenat kamate za ekspropisanu imovinu od 7% obične godišnje kamate i

kapitalizuje se na godišnjem nivou. Neprimenjivanje ovog člana, odnosno kamate od 7% (sedam odsto) u njihovom slučaju, podnosioci zahteva su iznosili kao navod tokom čitavog sudskog postupka pred Vrhovnim sudom. Međutim, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 28/2020] odbacio, kao nedozvoljenu, reviziju podnosilaca zahteva, u smislu članova 212. i 30. ZPP-a. Ovo utvrđenje Vrhovnog suda i neprimenjivanje kamate od 7% (sedam odsto) u njihovom slučaju, podnosioci zahteva osporavaju i pred Sudom.

55. Podnosioci zahteva iznose ove navode pred Sudom, tvrdeći, u suštini, da je došlo do povrede člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a, zbog očigledno pogrešne i proizvoljne primene i tumačenja zakona, odnosno (i) neprimenjivanja Zakona br. 03/L-205 o izmenama i dopunama Zakona br. 03/L-139 o eksproprijaciji nekretnine od 10. decembra 2010. godine, u odnosu na kamatu, i (ii) pogrešne primene članova 211.2 i 30.2 Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku u okolnostima njihovog slučaja, u pogledu odbijanja revizije od strane Vrhovnog suda.
56. Za potrebe analiziranja napred iznetih navoda podnosilaca zahteva, izlažući okolnosti konkretnog slučaja, Sud još jednom podseća da podnosioci zahteva navode povredu člana 21, 31 i 46. Ustava u vezi sa članom 6 i članom 1 Protokola br. 1 EKLJP-a, kao rezultat pogrešne i proizvoljne primene i tumačenja zakona, odnosno (i) primene pogrešnog zakona u okolnostima njihovog slučaja, tačnije (i) nepravilnu primenu Zakona br. 03/L-205 o izmenama i dopunama Zakona br. 03/L-139 o eksproprijaciji nekretnine od 10. decembra 2010. godine, prilikom utvrđivanja kamate od strane Osnovnog suda i (ii) pogrešnu primenu i tumačenje članova 211.2 i 30.2 Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku u okolnostima njihovog slučaja, u vezi sa odbijanjem revizije od strane Vrhovnog suda. Sud će u nastavku ova dva navoda razmotriti pojedinačno.

(i) Navod o pogrešnoj primeni zakona tokom utvrđivanja vrednosti kamate

57. Što se tiče prvog navoda, podnosioci zahteva konkretno osporavaju vrednost kamate u njihovom slučaju kao rezultat toga što nije primenjen zakon koji je primenjiv u okolnostima njihovog slučaja prilikom utvrđivanja kamate od strane redovnih sudova, sa jedinim obrazloženjem da nije primenjen član 16. stav 2. tačka 2.2 Zakona br. 03/L-139 o eksproprijaciji nepokretne imovine od 8. maja 2010. godine, izmenjenog i dopunjenog Zakonom br. 03/L-205 od 10. decembra 2010. godine, a koji član, prema njihovim rečima, utvrđuje kamatu od 7% za ekspropriisanu imovinu obične godišnje kamate i kapitalizuje se na godišnjem nivou. Prema njihovim navodima, neprimenjivanje ovog člana, odnosno kamate od 7% (sedam odsto) od strane Osnovnog suda u Prištini u njihovom slučaju predstavlja povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i člana 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br. 1 (Zaštita imovine) EKLJP-a.
58. Sud pre svega primećuje da je vrednost kamate u slučaju podnosilaca zahteva utvrđena rešenjem [N. br. 498/05] Osnovnog suda u Prištini od 26. februara 2015. godine.

59. Sud takođe primećuje da su podnosioci zahteva gore navedeno rešenje primili 1. novembra 2015. godine, a isto nisu osporili ulaganjem žalbe Apelacionom sudu.
60. Pored toga, Sud primećuje da su u odgovoru [N. br. 498/05], koji su dana 26. aprila 2015. godine, dostavili Apelacionom sudu protiv žalbe koju je izjavio Međunarodni aerodrom u Prištini "Adem Jashari", podnosioci zahteva naveli da rešenje Osnovnog suda nije zahvaćeno povredama odredaba procesnog niti materijalnog prava.
61. U tom smislu, Sud primećuje da rešenje Osnovnog suda u Prištini, odnosno deo rešenja u kojem je odlučeno o vrednosti kamate, podnosioci zahteva nisu osporili pred Apelacionim sudom, onako kako su ga osporili revizijom pred Vrhovnim sudom.
62. U svetlu ovoga, Sud dolazi do zaključka da na osnovu spisa predmeta ne proizilazi da su navodi o pitanju kamate izneseni tokom osporenih postupaka pred Apelacionim sudom.
63. S tim u vezi, Sud se poziva na svoju sudsku praksu i sudsku praksu ESLJP-a u pogledu kriterijuma za iscrpljivanje pravnih sredstava u formalnom i suštinskom smislu.
64. Sud na početku naglašava da dok se u kontekstu mehanizma za zaštitu ljudskih prava, pravilo iscrpljivanja pravnih sredstava mora primenjivati uz izvestan stepen fleksibilnosti i bez preteranog formalizma, ovo pravilo u principu zahteva da žalbe i tvrdnje koje se nameravaju naknadno pokrenuti u sudskom postupku, moraju biti prethodno iznete i pred redovnim sudovima, barem u suštini i u skladu sa formalnim zahtevima i rokovima koji su utvrđeni važećim zakonom (vidi, predmet ESLJP-a *Jane Nicklinson protiv Ujedinjenog Kraljevstva i Paul Lamb protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavke 2478/15 i 1787/15, 16. jul 2015. godine, stav 89 i tu navedene reference).
65. Još konkretnije, ESLJP stoji na stavu da ukoliko postoji pravno sredstvo koje redovnim sudovima, barem u suštini, omogućava da odluče o argumentu o povredi određenog prava, tada treba iskoristiti to pravno sredstvo. Ako žalba koja je podneta sudu nije izneta, izričito ili u suštini, pred redovnim sudovima, kada je mogla biti izneta prilikom korišćenja određenog pravnog sredstva koje je bilo dostupno podnosiocu zahteva, tada je redovnim sudovima uskraćena mogućnost da odluče o pitanju, kao mogućnost koju pravilo iscrpljivanja pravnih sredstava nastoji da pruži (vidi predmet ESLJP-a *Jane Nicklinson protiv Ujedinjenog Kraljevstva i Paul Lamb protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, citiran u tekstu iznad, stav 90 i tu navedene reference).
66. Shodno tome, Sud naglašava da iscrpljivanje pravnih sredstava sadrži u sebi dva elementa: (i) iscrpljivanje u formalno-proceduralnom smislu, koje podrazumeva mogućnost korišćenja pravnog sredstva protiv akta javnog organa na višoj instanci sa punom nadležnošću; i (ii) iscrpljivanje sredstava u suštinskom smislu, koje podrazumeva prijavljivanje ustavnih povreda u "suštini" pred redovnim sudovima, kako bi oni imali mogućnost da spreče ili isprave povredu ljudskih prava zaštićenih Ustavom i EKLJP-om. Sud smatra pravna sredstva iscrpljenim samo onda kada su ih podnosioci zahteva, u skladu sa važećim

zakonima, iskoristili u oba smisla (vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda KI71/18, podnosioci *Kamer Borovci, Mustafë Borovci i Avdulla Bajra*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. novembra 2018. godine, stav 57).

67. Imajući u vidu ova načela i okolnosti u kojima na osnovu spisa predmeta proizilazi da ovi konkretni navodi podnosioca zahteva o pitanju kamate nisu izneti/osporeni pred Apelacionim sudom, Sud zaključuje da podnosioci zahteva nisu pružili mogućnost redovnim sudovima, odnosno Apelacionom sudu, da razmotre ove navode i samim tim spreče navodne povrede koje podnosioci zahteva iznose direktno pred ovim Sudom, pre nego što su iscrpeli pravna sredstva u njihovom formalnom i suštinskom smislu (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI118/15, podnosilac *Dragiša Stojković*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. aprila 2016. godine, stavovi 30-36).
68. Kao rezultat toga, što se tiče ovog navoda, odnosno: (i) navoda o pogrešnoj primeni zakona u pogledu utvrđivanja vrednosti kamate, Sud utvrđuje da se isti mora odbiti kao navod koji je neprihvatljiv na procesnim osnovama zbog formalnog i suštinskog neiscrpljivanja svih pravnih sredstava kako se zahteva stavom 7. člana 113. Ustava, stavom 2. člana 47. Zakona i tačkom (b) stava (1) pravila 39. Poslovnika.

(ii) Navod o pogrešnoj primeni i tumačenju zakona prilikom odbijanja revizije

69. Što se tiče ovog navoda, Sud primećuje da podnosioci zahteva navode da su redovni sudovi, tačnije Vrhovni sud, pogrešno primenili i protumačili članove 211.2 i 30.2 Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku u okolnostima njihovog slučaja u pogledu odbijanja revizije od strane Vrhovnog suda, što je prema njima rezultiralo povredom člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], člana 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br. 1 (Zaštita imovine) EKLJP-a.
70. U tom smislu, na osnovu sadržaja navoda podnosioca zahteva, Sud će oceniti da li navodi o pogrešnoj primeni i tumačenju zakona spadaju u sferu zakonitosti ili ustavnosti.
71. S tim u vezi, Sud naglašava da se kao opšte pravilo, navodi o pogrešnom tumačenju zakona koje su navodno izvršili redovni sudovi, odnose na oblast zakonitosti i da kao takvi, nisu u nadležnosti Suda, i da ih iz tog razloga Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučajeve br. KIO6/17, podnosilac *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 36; KI75/17, podnosilac *X*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. decembra 2017. godine, stav 55, i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 56).
72. Sud je dosledno ponavljao da nije njegov zadatak da se bavi činjeničnim ili pravnim greškama koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u onoj meri u kojoj su tim greškama prekršena prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može ocenjivati zakon koji je opredelio redovni sud da donese određenu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud "četvrtog stepena", čime bi zanemario ograničenja koja su

postavljena u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, predmet *Garcia Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96, od 21. januara 1999. godine, stav 28, i vidi, takođe, slučajeve Suda: KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine; kao i gore navedene slučajeve KIO6/17, podnosilac *L.G. i petoro drugih*, stav 37, i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57).

73. Sud je dosledno držao ovaj stav zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a, koja jasno navodi da nije uloga ovog suda da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi, citirane slučajeve Suda KIO6/17, podnosilac *L.G. i petoro drugih*, stav 38 i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57).
74. U tom smislu, Sud je u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a naglasio da iako je uloga Suda ograničena u smislu ocene tumačenja zakona, on se ipak mora uveriti i preduzeti mere kada primeti da je određeni sud primenio zakon na očigledno pogrešan način u konkretnom slučaju, što je moglo rezultirati "proizvoljnim" ili "očigledno nerazumnim" zaključcima za podnosioca u pitanju (vidi, predmete ESLJP-a *Anheuser-Busch Inc.*, presuda, stav 83, *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, br. 184/02, stavovi 70-74 i 84; *Paduraru protiv Rumunije*, br. 63252/00, stav 98; *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, predstavka br. 48553/99, stavovi 79, 97 i 98; *Beyeler protiv Italije* [VV], predstavka br. 33202/96, stav 108; *Koshoglu protiv Bugarske*, presuda od 10. maja 2007. godine, stav 50; vidi, takođe, gore citirani slučaj Suda KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57, i KI154/17 i KIO5/18, podnosioci *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference).
75. U okolnostima konkretnog slučaja, Sud podseća da su podnosioci zahteva revizijom izneli navode u vezi sa pitanjem kamate utvrđene rešenjem [N. br. 498/2005] Osnovnog suda u Prištini od 26. februara 2015. godine i potvrđenim rešenjem [Ac. br. 2090/15] Apelacionog suda od 14. oktobra 2019. godine.
76. S tim u vezi, Sud primećuje da je Vrhovni sud rešenjem [Rev. br. 28/2020] od 11. februara 2020. godine, na osnovu člana 211.2 ZPP-a, odbio, kao nedozvoljenu, reviziju koju su podneli podnosioci zahteva, sa obrazloženjem da revizija nije dozvoljena u imovinsko-pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari ili ispunjenje nekog drugog traženja, ako vrednost predmeta spora pobijanog dela presude ne prelazi 3.000 evra.
77. Tačnije, Vrhovni sud je u svom rešenju u vezi sa žalbom podnosioca zahteva, obrazložio sledeće:

*"U članu 211.2 ZPP-a se predviđa da se revizija ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaje stvari, ili ispunjavanjem nekih drugih polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3,000 €.
Iz revizije predlagača rezultuje da je presuda drugostepenog suda pobijena samo u vezi sa odlukom u vezi sa dosuđenom kamatom. U smislu člana 30.2*

ZPP-a, kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali zahtevi se ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev, u konkretnom slučaju glavni zahtev je regresija duga u iznosu od 69.371,63 €, dok kamata je drugi zahtev, tako da u smislu stava 1. ovog člana, kao vrednost predmeta spora”.

78. U kontekstu obrazloženja Vrhovnog suda, Sud se poziva na član 30. ZPP-a, koji utvrđuje:

“30.1 Tužilac ima dužnost da u imovinsko-pravnim sporovima, u tužbi utvrdi vrednost predmeta spora. Kao vrednost predmeta spora se ima u vidu sama vrednost glavnog zahteva.

30.2 Kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali zahtevi se ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev”.

79. Sud primećuje da se Vrhovni sud nije upuštao u razmatranje navoda podnosilaca zahteva koji se odnose na kamatu smatrajući njihov zahtev sporednim zahtevom i na kraju je odbio isti kao nedozvoljen.
80. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva navode da je Vrhovni sud, osim gore navedenih odredaba člana 211. ZPP-a, pogrešno protumačio i član 30.2 ZPP-a, koji kaže da se kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali sporedni zahtevi ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev.
81. U vezi sa tim, podnosioci zahteva navode da *“ova zakonska odredba govori o određivanju vrednosti predmeta spora, kada ulažemo tužbu, odlučujemo, određujemo vrednost predmeta spora što se tiče glavnog duga, u vrednosti u kojoj se ne uključuje kamata i ostale akcesorske vrednosti”.*
82. U tom pogledu, podnosioci zahteva navode da je na osnovu ovog tumačenja, Vrhovni sud pogrešno odlučio jer se tumačenje ove odredbe u konkretnom slučaju ne može tretirati kao sporedni zahtev iz razloga što je kamata priznata i pogrešno dosuđena.
83. Na osnovu napred navedenog, Sud ponavlja da Ustavni sud može oceniti pravna tumačenja redovnih sudova u izuzetnim slučajevima i to samo ako su ta tumačenja proizvoljna ili očigledno neosnovana (vidi, gore citirani slučaj Suda, KI75/17, podnosilac X, stav 59).
84. Međutim, na osnovu napred izloženog, kao i tumačenja i obrazloženja koje je naveo Vrhovni sud, u konkretnom slučaju nije dokazano da postoji proizvoljnost u tumačenju koje je izneo Vrhovni sud kada je reviziju podnosioca zahteva odbacio, kao nedozvoljenu.
85. Sud podseća da je svoje obrazloženje o odbacivanju revizije Vrhovni sud konkretno potkrepio na osnovu člana 30. stava 2. ZPP-a, a koja odredba utvrđuje da se *“Kamate, troškovi postupka, ugovoreni penaliteti i ostali zahtevi ne uzimaju u obzir ukoliko ne predstavljaju glavni zahtev”.*

86. Stoga, u okolnostima konkretnog slučaja, Sud ponovo naglašava da podnosioci zahteva, osim navoda o povredi članova 31. i 46. Ustava, kao rezultat tumačenja i primene člana 30. stav 2. ZPP-a, nisu dovoljno potkrepili niti argumentovali pred Sudom kako je ovo tumačenje "zakonskih odredbi" od strane Vrhovnog suda moglo biti "očigledno pogrešno", što je rezultiralo "proizvoljnim" ili "očigledno nerazumnim" zaključcima za podnosioca zahteva ili kako je postupak pred Vrhovnim sudom mogao biti nepravičan ili čak i proizvoljan.
87. Sudska praksa ovog Suda pokazuje da je bilo i drugih slučajeva u kojima su osporavana rešenja Vrhovnog suda, kao što je ovaj sadašnji, kojima su odbijeni, kao nedozvoljeni, zahtevi za reviziju u kojima je vrednost spora bila manja od 3.000 evra. U takvim slučajevima, Sud je, isto kao i u ovom slučaju, ocenio da li su u postupcima, kao celini, dotični podnosioci imali koristi od pravičnog i nepristrasnog suđenja, ne upuštajući se u pitanja zakonitosti i aspekte tumačenja procesnog i materijalnog prava, pošto su takva ovlašćenja, kao što je prethodno navedeno, u primarnoj nadležnosti redovnih sudova. Takve slučajeve, Sud je proglašavao neprihvatljivim kao očigledno neosnovane (vidi, slučajeve Ustavnog suda u kojima je osporavana odluka Vrhovnog suda kojom je zahtev za reviziju odbijen kao nedozvoljen na procesnim osnovama: KI66/18 podnosilac *Sahit Muçolli*, rešenje od 6. decembra 2018. godine; KI110/16, podnosilac *Nebojša Đokić*, rešenje od 24. marta 2017. godine; KI24/16, podnosilac *Avdi Haziri*, rešenje od 4. novembra 2016. godine; KI112/14, podnosilac *Srboljub Krstić*, rešenje od 19. januara 2015. godine; KI84/13, podnosilac *Gani, Ahmet i Nazmije Sopaj*, rešenje od 18. novembra 2013. godine).
88. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje koje je navedeno u rešenju Vrhovnog suda jasno, a nakon razmatranja svih postupaka, Sud takođe primećuje da postupci pred Apelacionim i Osnovnim sudom nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi, predmet ESLJP-a *Shub protiv Litvanije*, predstavka br. 17064/06, odluka od 30. juna 2009. godine).
89. Sud dalje smatra da podnosioci zahteva nisu dokazali da su postupci pred Vrhovnim sudom bili nepravični ili proizvoljni ili da su njihova osnovna prava i slobode zaštićena Ustavom povređena usled pogrešnog tumačenja procesnog prava. Sud ponovo naglašava da je tumačenje zakona zadatak redovnih sudova i da predstavlja pitanje zakonitosti (vidi, slučaj Ustavnog suda KI63/16, podnosilac zahteva *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44, i vidi, takođe, spojene slučajeve KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva *Arben Gjokaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).
90. Sud podseća da pravo na "pravično suđenje" u građanskim i krivičnim postupcima, koje se nalaže članom 6. EKLJP-a, nije "materijalna" već "procesna" pravičnost. Ovo u praktičnom smislu znači da stranke imaju pravo na kontradiktorni postupak u kojem se uzimaju u obzir podnesci stranaka i u kojem su stranke stavljene u jednak položaj pred sudom (vidi, predmete ESLJP-a *Star Cate Epilekta Gevmata i drugi protiv Grčke*, br. 54111/07, odluka od 6. jula 2010. godine; i *Donadze protiv Gruzije*, br. 74644/01, odluka od 7. marta 2006. godine, stavovi 30-31).

91. Sud, na kraju, podseća da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi ustavnih prava (vidi, predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
92. Prema tome, na osnovu napred navedenog i imajući u vidu posebne karakteristike slučaja, navode iznete od strane podnosioca zahteva i činjenice koje su oni predložili, Sud, oslanjajući se i na standarde ustanovljene u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i u sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da su i navodi podnosioca zahteva o povredi članova 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, kao posledica pogrešne primene i tumačenja odredaba primenljivog zakona, odnosno članova 212.2 i 30.2 Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku prilikom odbijanja revizije, takođe očigledno neosnovani na ustavnim osnovama.
93. Shodno tome, Sud utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama jer podnosioci zahteva nisu dovoljno dokazali i potkrepili svoje navode, i samim tim isti ne ispunjava uslove prihvatljivosti utvrđene u stavu (2) pravila 39. Poslovnika. U skladu sa obrazloženjem ovog rešenja, navodi podnosioca zahteva o povredi članova 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, kao posledica (i) pogrešne primene zakona u odnosu na utvrđivanje vrednosti kamate, Sud utvrđuje da se isti mora odbiti kao navod koji je neprihvatljiv na procesnim osnovama zbog formalnog i suštinskog neiscrpljivanja svih pravnih sredstava, kako se zahteva stavom 7. člana 113. Ustava, stavom 2. člana 47. Zakona i tačkom (b) stava (1) pravila 39. Poslovnika; dok su oni o (ii) pogrešnom tumačenju odredbi primenljivog zakona, odnosno o pogrešnom tumačenju i primeni člana 211. i 30. ZPP-a, takođe očigledno neosnovani na ustavnim osnovama.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 47.2 Zakona i pravilima 39 (1) (b) i (2), kao i 59 (2) Poslovnika o radu, dana 07. oktobra 2021. godine, većinom glasova

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani